

Nora Roberts

Veszélyes kanyar

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

VESZÉLYES KANYAR

Az O'Hurley család

VINTON

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedzítést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Nora Roberts, 1988 – Vinton Kiadó Kft., 2020*

A mű eredeti címe: *The Last Honest Woman* (Silhouette Books)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2006)

● *Magyarra fordította:* Györy Hajnalka

● *Borító:* Barczag Andrea

● *Kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-540-077-5

HU ISSN 1588-8096

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sári Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* Vinton Kiadó Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 001604

● *Nyomatás időpontja:* 2020/26.

● *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

Előhang

– Kiabáljon csak, ahogy jólesik, Mrs. O’Hurley!

Az asszony zihálva vette a levegőt, izzadság csorgott a homlokáról. Ujjai a szülőágy szélébe mélyedtek, ahogy minden erejével uralkodni próbált magán.

– Molly O’Hurley nem fogadja sikoltozva a gyermekeit.

Kis termetű nő volt, de a hangja átlagos hangerőn is betöltötte a szobát. Vidám, lendületes, dallamos hang volt még úgy is, hogy csak minden erejét összeszedve tudta kipréselni magából. Pár perccel ezelőtt sietett be vele a férje a kórházba, a vajúadás utolsó stádiumában.

Nem volt idő felkészíteni a szülésre, nem volt idő vigasztaló, nyugtató szavakra, vagy hogy a férje a kezét fogva üldögéljen mellette. Az ügyeletes orvos csak rápillantott, s máris tolták be a szülőszobára abban a ruhában, amelyben érkezett.

A legtöbb nőt félelemmel töltené el, hogy idegenek veszik körül egy idegen városban, s az ő kezükben van a saját és világra igyekvő gyermeke élete. Molly is félt, de semmi pénzért nem árulta volna el.

– Erős asszony maga – biztatta a doktor, majd intett egy nővérnek, hogy törölje meg gyöngyöző homlokát. A szülőszobában túl jól működött a fűtés.

– Mindegyik O’Hurley szívós – válaszolta Molly, bár legszívesebben felüvöltött volna, ahogy átviharzott rajta a fájdalom.

A baba a vártnál korábban érkezett. Csak nehogy túl korai legyen! – fohászkodott az asszony. Az összehúzó-dások között már nem maradt szünet, hogy összeszedhesse magát a következőig.

– Örülhetünk, hogy nem késett akár csak öt percet is a vonatuk, különben a szalonkocsiban szült volna. – Molly méhszája teljesen kitágult, s már látszott a baba feje. – Még ne nyomjon, csak pihegjen!

Molly az orvosra zúdította az összes szitokszót, amelyet a Francis mellett töltött hét év során meg a klubokban való fellépésekkel telt másik hét évben összeszedett Los Angelestől a Catskill-hegységig. Az orvos csak csettegetett a nyelvével, míg Molly fújtatott, akár egy gőzmozdony, és kimeredett a szeme.

– Ez az, ez az! Itt jön! Most nyomjon, Mrs. O’Hurley! Rugaszkodjon neki!

– Azon ne múljék! – nyögte Molly, majd az utolsó, szédítő fájdalom világra segítette a babát.

Hangos sírását visszhangozták a szülőszoba falai. Molly potyogó könnyekkel nézte, ahogy a pici fej után előkerül a váll, aztán az egész kis test.

– Lány! – nevetett fel, amint hátrahanyatlott.

Egy kislány! Megcsinálta! Milyen büszke lesz Francis! Az asszony kimerülten hallgatta gyermeke első hangjait.

– Még csak a popsijára sem kellett csapni, hogy felsírjon – mondta az orvos. Pedig kicsi, jó, ha két és fél

kiló, gondolta közben. – Nem egy nehézsúlyú hölgy, Mrs. O’Hurley, de makkegészségesnek látszik.

– Persze hogy az. Hallgassa csak, milyen tüdeje van! Még a hátsó sorokban is ki fogja ütni a közönséget. Néhány héttel korábban jött ugyan, de... ó, te szent ég!

Molly az újabb összehúzódástól meglepetten felkönyökölt.

– Fogja! – adta át az orvos az egyik nővérnek a babát, és intett egy másiknak, hogy szorítsa Molly vállát.

– Úgy néz ki, a kislánya nem egyedül lubickolt odabent.

– Még egy? – A fájdalom és a kábultság ellenére az asszony felnevetett. Nem hisztérikusan, hanem inkább derüsen és bátran. – A fene essen beléd, Frank! Mindig tudsz meglepetést okozni.

O’Hurley ruganyos léptekkel járkált fel-alá a váróteremben. Az utóbbi három percben már ötödször nézte meg az óráját. Legalább annyit táncolt egy nap, mint amennyit járt. A karcsú, fürge mozgású férfi lankadatlan derülátással szemlélte a világot. Amint időnként elhaladt az egyik széken bóbiskoló kislány előtt, mindig megsimogatta a feje búbját.

– Mindjárt meglesz a kisöcséd vagy a kishúgod, Trace. Most már bármelyik percben jöhetnek, hogy szóljanak nekünk.

– Fáradt vagyok, papa.

– Fáradt? – A férfi derűs, magával ragadó nevetéssel karjába kapta a kislányt. – Most nem alhatunk, fiam! Ez nagyszerű pillanat: újabb O’Hurley jön a világra. Most van a premier!

Trace apja vállára tette a fejét.

– Nem jutottunk el a színházba.

– Az megvár – vigasztalta Frank.

Enyhe csalódást érzett ugyan az elmaradt műsor miatt, de vannak klubok Duluthban is. Biztosan sikerül beiktatni egy-két előadást, mielőtt újra felszállnak egy vonatra.

O’Hurley dalra, táncrea, szórakoztatásra született, s áldotta a szerencséjét, hogy rátalált az ugyanilyen beállítottságú Mollyra. Nem kerestek valami sokat a másodosztályú klubok és füstös társalgók közt vándorolva, de nem sürgette őket az idő. Úgy tartották, a nagy kiugrás is eljön majd egyszer, talán már a legközelebbi fellépéskor.

– Nemsokára úgy fognak hirdetni minket, hogy „Fellép a négy O’Hurley”. Akkor aztán tarolni fogunk.

– Tarolni fogunk... – dünnyögte utána a kisfiú a már ezerszer hallott mondatot.

– Mr. O’Hurley?

Frank szorosabban ölelte magához a fiát, amint az orvos felé fordult. Férfi lévén szörnyen tájékozatlan volt afelől, hogyan zajlik egy szülés.

– Én vagyok O’Hurley – szólalt meg kiszáradt torokkal. – Molly? Molly jól van?

Az orvos vigyorogva dörzsölte meg az állát.

– Remek asszony a felesége, uram.

Franken hullámokban söpört végig a megkönnyebülés. Lelkesen csókolta meg a fiát.

– Hallod, fiú? A mamád remek asszony. És a baba? Tudom, hogy korán jött, de jól van?

– Erős és gyönyörű – felelt az orvos. – Mindegyik.

– Erős és gyönyörű – ismételte meg a boldog apa, és körbetáncolta a váróhelyiséget. – Az én Mollym tudja, hogy kell erős és gyönyörű babát szülni! Lehet, hogy

eltéveszti a végszót, de mindent megold, mint egy igazi, tapasztalt színész. Hát nem...? – Itt elakadt a szava, és rábámult az orvosra, aki nem szűnt meg szélesen mosolyogni.

– Mindegyik?

– Ez itt a fia? – kérdezett vissza az orvos.

– Igen, ő Trace. Mit akart azzal mondani, hogy mindegyik?

– Mr. O’Hurley, a fiának három kishúga született.

– Három? – zuttyant le Frank egy székbe a kisfiúval az ölében. Acélos táncos lába hirtelen elgyengült alatta.

– Három? Egyszerre?

– Néhány perc különbséggel.

A férfi döbbsen ült néhány pillanatig. Három! Még azt sem tudják, miből fognak eltartani eggyel több gyereket. Három! És mind lány. Ahogy a megdöbbenés hullámai elültek, Frank nevetni kezdett. Három kislánnyal áldotta meg a sors, s Francis O’Hurley nem olyan ember, aki átkozza a sorsát. Inkább örömmel fogadja az ajándékokait!

– Hallod ezt, fiú? A mamád eltűnt, és hármas ikrekkel jön vissza. Hármat egy csapásra! Kedvemre való az ilyen megoldás. – Ezzel Frank felugrott, és kezét rázott a doktorral. – Az isten áldja meg magát! Nincsen ma boldogabb ember nálam.

– Gratulálok!

– Van magának felesége?

– Igen.

– Hogy hívják?

– Abigailnek.

– Akkor az egyiket így fogjuk nevezni. Mikor láthatom a családomat?

– Néhány perc múlva. Idehívom az egyik nővért addig a fiához.

– Ó, nem! – fogta kézen Trace-t Frank. – Ő velem jön. Nem mindennap születik egy fúnak három hugicája.

Az orvos elkezdte magyarázni a szabályokat, aztán mégis letett róla, hogy meggyőzze a férfit.

– Maga is olyan csökönös, mint a felesége, Mr. O’Hurley?

A férfi kidüllesztette keskeny mellkasát.

– Tőlem tanulta.

– Akkor jöjjenek!

Az apa először az újszülöttsztály üvegfalán át látta meg a három, inkubátorban fekvő apróságot. Kettő aludt, míg a harmadik mérgesen sírt.

– Tudatja a világgal, hogy megérkezett. Azok ott a húgaid, Trace.

A kisfiúnak végleg kiment a szeméből az álom. Kritikusán nézegette a piciket.

– Elég soványkák.

– Te is ilyen voltál, kismajom – felelt az apja könnyes szemmel. Ír lévén nem szégyellte a könnyeit. – Minden tőlem telhetőt megteszek értetek, egytől egyig mind-egyikötökért! – Az üvegre tette a tenyerét, s csak remélni tudta, hogy elég lesz az, amit majd nyújtani tud a gyermekeinek.

1

Ez a nap nem ígérkezett átlagosnak. Most, hogy a döntés megszületett, nem is néznek egyhamar átlagos napok elébe. Abby csak remélni tudta, hogy jól határozott.

A jellegzetes levegőjű, csendes istállóban felnyergelte a lovát. Talán nem helyes kiszakítani magának ezt az egy órát fényes nappal, amikor annyi lenne még a tennivalója, de szüksége van rá. Egyedül maradni, távol lenni a háztól és a kötelességeitől ritka fényűzés volt számára.

Tétovázott egy pillanatig, aztán megrázta a fejét, és meghúzta a nyereghevedert. Ha már lop magának egy kis időt pihenésre, legalább szórakozzon jól. Elnevette magát, annyira emlékeztette ez a megjegyzés az apjára. Különben meg ha Mr. Jorgensennek tényleg kell a csikó, majd telefonál újra. A könyveléssel és a takarmányszámlával is ráér később törődni. Most egyszerűen egy gyors vágásra van szüksége a nagy semmibe.

Két istállócica keringett körülötte, majd visszabújt a szénába, ahogy Abby kivezette a deres heréltet. A ló párafelhöket fújta orrlikaiból a hidegben. Abby újra ellenőrizte a hevedert, majd gyakorlott mozdulattal, könnyedén felpattant a nyeregbe.

– Indulás, Judd! – mondta a lónak, és délnek vette az irányt.

Ebből bizony nem lesz gyors vágta, állapította meg a hólétől latyakos mező láttán. Változás szelét érezte a nyirkos, hideg levegőben. Végre változnak a dolgok körülötte, kell ennél több? Gyors ügetésre fogta a lovát. Mindketten küszködve haladtak afelé, ami épp csak hajszál híján, de eddig mindig elérhetetlennek bizonyult, s amit úgy hívtak, szabadság.

Talán az, hogy hozzájárult ennek a könyvnek a megírásához, és beleegyezett, hogy a szerző rendelkezésére álljon, bizonyos mértékig majd hozzásegíti, hogy közelebb kerüljön az áhított szabadsághoz. Legalábbis ebben reménykedett. Mégsem tudta egészen leküzdeni a kétségeit, melyek azóta gyötörték, hogy belement a dologba. Nem volt biztos benne, mi a helyes, és mi nem, s melyek lesznek az esetleges következmények. Az övé a felelősség, akármi jön is ezután.

Átvágott a vidéken, amelyet szeretett, de mégsem tekintett egészen a magáénak. A legelőn már olvadt a hó. Még egy hónap, és a kiscsikók a friss fűvön játszazhatnak. Szalastakarmánynak valót és zabot fog vetni, s idén – talán már idén – végre nem lesz veszteséges.

Chuck nem izgatta volna magát ilyesmi miatt. Ő sosem gondolt a holnapra, csak a következő pillanat érdekelte, a következő autóverseny. Abby tudta, miért vette meg a férje ezt a földet Virginiában, tulajdonképpen kezdettől tisztában volt vele. Csak eleinte még képes volt a büntudat vezérelte gesztust a remény jelének tekinteni. Ez a képessége segített neki átvészelni az elmúlt nyolc évet: mindig bele tudott kapaszkodni a legkisebb reménysugarba is.

Chuck megszerezte ezt a földet, aztán mindössze néhány hetet töltött itt, de azt sem egyhuzamban. Túl nyughatatlan volt ahhoz, hogy meg tudjon maradni egy helyben, és hallgatni, ahogy nő a fű. Nyughatatlan, nem-törődöm, önző ember volt, s Abby tudta ezt, mielőtt még hozzámment volna feleségül. Talán épp ezért ment hozzá. Nem mondhatta, hogy Chuck megpróbálta másnak tettetni magát, mint aki volt. Abby viszont csak azt látta meg, amit látni akart. A férfi üstökösként robbant be az életébe, s ő megbabonázva követte.

A tizennyolc éves Abigail O'Hurley-t megdöbben-tette és felvillanyozta, hogy a hősnek kikiáltott Chuck Rockwell udvarolni kezdett neki. A férfi neve az újságok első oldalán szokott szerepelni a grand prix versenyek idején, s nagy betűkkel szedték a botrányoldalakon, ahol arról adtak hírt, hogy sportot űz a szoknyavadászatból is. Csakhogy a fiatal Abigail nem olvasta a bulvársajtót.

Chuck Miamiban csavarta el a fejét. Egyszerűen el-bűvölte. Izgalmat és szabadságot kínált, kötöttségmen-tes, gondtalan életet. Mire felocsúdott, már a felesége volt.

Bár szitált az eső, Abby megállította a lovát. Nem za-varta, hogy vizes lesz az arca és a kabátja. Az esőben még inkább egyedül érezte magát, s most épp erre volt szüksége. Csak a gyávák szigetelik el magukat a világ-tól, gondolta, de ő sosem tekintette batornak magát. Pusztán a túlélést tartotta eddig is szem előtt, és ezután is ez lesz egyedül fontos a számára.

A lágyan hullámzó dombokon itt-ott még megült a hó és a köd. Amikor Judd türelmetlenül kapálni kezdte a földet, Abby addig paskolta a nyakát, míg megnyugo-dott. Annyira szép volt itt minden! Járt Monte-Carlóban,

Londonban, Párizsban és Bonnban is, de csaknem ötéves folyamatos munka és mindennapos küszködés után is ezt a tájat tartotta a legszebbnek a világon.

Az esőtől lassan végképp járhatatlanok lesznek a környéket átszelő utak. Ha éjjel tovább csökken a hőmérséklet, a víz veszélyes, csúszós jégréteget fog képezni a hó tetején. Abby mégis szépnek találta a látványt, s mindezt Chucknak köszönhette. Mint annyi minden mást.

Chuck a férje volt, s ő immár az özvegye. Mielőtt önmagát halálra sebezte, súlyos sebeket ejtett rajta is, ugyanakkor tőle kapta élete két legfontosabb szereplőjét: a fiait.

Miattuk egyezett bele végül abba, hogy idejöjjön hozzájuk az író. Több mint négy éven át elutasította a kiadók ajánlatait, ennek ellenére megjelent egy általa jóvá nem hagyott életrajz Chuck Rockwellről, ahogyan időnként még mindig jelentek meg cikkek róla az újságokban. Abby hónapokig tanakodott magában, mire arra a következtetésre jutott, hogy ha együttműködik egy íróval, legalább lehet valami beleszólása abba, ami végül megjelenik. S a fiainak legalább lesz valami képük az apjukról.

Dylan Crosby nagyon jó író hírében állt, s Abby szerint ez legalább akkora hátrány volt, mint előny, mert biztosan bele akarja majd ütni az orrát olyan részletekbe is, amelyeket ő titokban akar tartani. Viszont ha mégis rákérdez ezekre, ő majd megválaszolja a kérdéseit a maga módján, és lezárhatja végre életének ezt a fejezetét.

Bizony, észnél kell lennie, ingatta a fejét. Aztán csetintett a lovának, és továbbindult. A baj csak az, hogy ő nem elég ravasz és okos ehhez. Bezzeg Chantel – igaz, csak két perccel és tíz másodperccel, de idősebb testvére

– mindig meg tudta tervezni az életét, és addig alakította a dolgokat, amíg minden úgy sikerült, ahogy ő akarta.

Maddy, a nála két perccel és tíz másodperccel fiatalabb húga mindig is szerette a társaságot. Ő a pusztá lelkesedésével és akaraterejével érte el, amit maga elé kitűzött.

Őt magát pedig, a középső testvért mindenki nyugodt, csendes lánynak tartotta, ő volt a megbízható, a felelősségteljes Abby. Elhúzta a száját. A mostani gondját nem ezek a már a pályában ráragasztott jelzők jelentették, hanem az oknyomozó riporterből életrajzíróvá vedlett Dylan Crosby. Már a húszas éveiben felderített bizonyos maffiakapcsolatokat, amivel az egyik legnagyobb gengszterbanda vesztét okozta a keleti parton. Még harminc sem volt, amikor megakasztotta egy szenátor politikai karrierjét azzal, hogy felfedte be nem vallott svájci bankszámlája titkát. Ezzel az emberrel kell most szembenéznie.

Boldogulni fog veled! – húzta ki magát elszántan. Végül is hazai pályán játszik, a saját fedele alatt, s ő fogja ellátni a férfit adatokkal. A titkait pedig megtartja magának.

Ha mást nem is tanult volna az életben, két vándorulatot középső lányaként színészkedni remekül megtanult. Mindössze annyit kell tennie, hogy félelmetes előadást kerekít Dylan Crosbynak, s máris elérte a célját.

Sose mondd el a teljes igazságot, lányom! Senkit sem érdekel – tanácsolná az apja. Abby mosolyogva ígérte meg magának, hogy ezt mindig szem előtt fogja tartani az elkövetkező hónapokban.

Nem akaródzott ugyan otthagynia a nyílt mezőt és a szemerkélő esőt, mégis hazafelé vette az útját. Itt volt az ideje, hogy új fejezetet nyisson az életében.

Dylan átkozta az esőt. Sokadszorra nyúlt ki kocsija ablakán, hogy letörölje a szélvédőt egy már teljesen átvizesedett ronggyal, mivel az ő oldalán csak ímmel-ámmal működött az ablaktörő. A másik már rég leállt egészen. Jéghideg eső áztatta a kabátujját, ahogy egyik kezével vezetett, a másikkal pedig azon fáradozott, hogy kilásson az üvegen. Örültség volt ilyen régi kocsit vennie, akármilyen értékes is. A '62-es Vette úgy nézett ki, mint egy álom, de kész rémálom volt vezetni.

Talán az sem volt valami jó ötlet, hogy februárban autóval indult New Yorkból Virginiába, ám Dylan szerette a saját autó nyújtotta szabadságot. Legalább a Delaware-i hóesést felváltotta az eső, amint az út dél felé haladt. A víz befolyt a gallérjába a nyitott ablakon át, mire Dylan ismét szitkozódni kezdett.

Lehetne rosszabb is, nyugtatta magát. Nem tudta ugyan, hogyan, de valószínűleg megvolna a módja. Végül is egy olyan munkába készül belefogni, amelyre már három éve fente a fogát. Abigail O'Hurley Rockwell nyilvánvalóan úgy látta, hogy többet már nem tud kicsikarni a kiadóból, és beadta a derekát.

Éles eszű kis hölgy lehet, tűnődött. Sikerült horogra akasztania az autósport legvadabb és leggazdagabb versenyzőjét, pedig akkoriban alig hogy kinőtt a gyerekkorból. Tizenkilenc sem volt, amikor már nercbundában járt, és gyémánt ékszerekkel feldíszítve üzte a szerencsejátékot Monte-Carlo kaszinóiban. Nem nagy fáradtság más pénzt költeni. Dylan elvált felesége volt erre

a legjobb példa. Még jó, hogy a sors kegye folytán ő mindössze tizennyolc hónapon át tehetette.

A nők végül is mind alattomosnak születnek. Tehetetlen, segítségre szoruló teremtésnek álcázzák magukat, és ha nem vigyázol, máris horogra kerülsz. Csak úgy szabadulhatsz, ha kiszakítod a horgot magadból. Aztán ha van eszed, időnként ránézel a sebhelyre, hogy sose feledd, milyen az élet.

Dylan fél kézzel nagy nehezen kinyitotta a térképet, és maga elé téve tanulmányozta, miközben a könyökével kormányozott. Ismét kicsúszott a száján egy káromkodás. Igen, ez lett volna az a kereszteződés, ahol be kellett volna kanyarodnia. Mivel nem jött senki, kis ívben visszakanyarodott az úton. Lehet, hogy az ablaktörő rossz, de a Vette ugyancsak fordulékony.

Nem tudta elhinni, hogy az a Chuck Rockwell, akinek a pályafutását figyelemmel kísérte és csodálta, ezen az eldugott virginiai vidéken akart volna letelepedni. Talán az asszonyka beszélte rá, hogy vegyék meg ezt a birtokot valamiféle rejtekhely gyanánt. Ő mindenesetre jól elrejtőzött itt a világtól az utóbbi években.

Vajon milyen ember lehet? Ahhoz, hogy alapos életrajzot tudjon írni a férjéről, meg kell ismernie és meg kell értenie a nőt is. Úgy tapadt Rockwellre, mint a pióca egy teljes éven át, követte a versenykörútján mindenhová, aztán hirtelen eltűnt. Talán nem tetszett neki az üzemanyag és a füstölgő gumik szaga. Nem volt ott a lelátón, amikor a férje győzött, és akkor sem, amikor legyőzték. De ami még ennél is fontosabb: akkor sem, amikor halálos utolsó körét futotta. Dylan úgy tudta, a három nappal későbbi temetésre előkerült, de alig nyitotta ki a száját, és egyetlen könnyet sem ejtett.

Hozzáment egy aranybányához, és szemet hunyt a férfi hűtlensége fölött. Csak a pénz lehet rá a magyarázat. Most pedig, az özvegyeként a kisujját sem kell mozdtatnia, ha nem akarja. Nem rossz kilátás egy volt énekesnőnek, aki sosem jutott tovább szállodai társalgóknál és másodosztályú kluboknál.

Dylannek egészen le kellett lassítania az autóját, hogy végigzötyögjön a csúszós, fagyott keréknyomoktól bárázdált úton, amelynek az elején ott állt egy „Rockwell” feliratú, ütött-kopott postaláda.

Az asszony nem költhet valami sokat a birtok karbantartására. Dylan megtörölte az ablakát, és minden egyes bukkanónál összekoccantak a fogai. Amikor meghallotta, hogy a földhöz csattan a kipufogódob, már nemcsak az esőt szidta, hanem Abigail Rockwellt is. Tele lehet a szekrénye selyemmel és szőrmével, de annyi pénzt sem hajlandó kiadni, hogy legalább a minimálisan elvárható javításokat elvégeztesse a bekötőúton.

Amikor meglátta a házat, kicsit jobb kedvre derült. Nem az a tekintélyes, nyomasztó épület volt, amelyet egy hajdani ültetvényhez társít az ember, hanem bájos, otthonos ház, hintaszékkel a verandán. A zsalugátéretet gyarmati kék színre festették, s kellemes kontrasztot alkottak a fehér ablakkeretekkel. Az emeleti részen kettős korláttal védett erkély futott körbe. A ház nem nézett ki kopottnak, bár ráfért volna a festés, csak az látszott rajta, hogy lakják. Az egyik kéményből füst gomolygott felfelé, a kinyúló tető alatt pedig egy pótkerekes kis bicikli állt a fal mellett. Egy kutya öblös ugatása egészítette ki az idillt.

Dylan már sokszor gondolt rá, hogy épp egy ilyen házat szeretne magának: távol a tömegtől és a zajtól, ahol

átadhatná magát az írásnak. Gyerekkori otthonára emlékeztette ez a hely, ahol kemény munkára alapozott biztonságban élt.

Amikor újra lekoccant a kipufogódob, hirtelen odalett a hely varázsa. Dylan lefékezett egy kisteherautó és egy kombi mögött, s leállította a motort. A vizes rongyot ledobta a gumiszőnyegre a lába alatt, feltekerte az ablakot, és épp csak résnyire nyitotta az ajtót, amikor neki-csapódott egy hatalmas, vizes szőrösomó.

A jókora kutya talán csak üdvözlésnek szánta az ugrálást, de így sárosan mégsem tűnt igazán barátságosnak. Méretre leginkább egy kisebbfajta vízilóra emlékeztetett, piszkos mancsát az ablaküvegen végighúzva vadul ugatott befelé az ablakon.

– Sigmund!

Dylan és a kutya egyszerre nézett a ház felé, ahol egy nő állt a tornác lépcsőjének tetején. Szóval ő Abigail, gondolta Dylan. Elég fényképet látott róla az évek során ahhoz, hogy azonnal felismerje. Az ártatlan arcú kis szende a bokszban Rockwell versenyein. A döbbenetesen szép társasági hölgy Londonban és Chicagóban, s a hűvös, nyugodt özvegy a férje sírjánál. Mégsem egészen olyan nő állt most előtte, mint amilyet várt.

Mézszőke haja laza fürtökben takarta a homlokát, és leomlott a vállára. Nagyon vékonynak látszott. Kényelmes farmert meg csizmát viselt, bő pulóvere buggyot vetett a csípőjén. Arca sápadtnak és finom vonásúnak tűnt az eső fátyolán át. A szeme színét nem lehetett látni, rúzstalan, telt ajka pirosát annál inkább, amint újra a kutyára kiáltott:

– Sigmund, el onnan!

A kutya a látszat kedvéért ugatott még egyet, aztán engedelmeskedett. Dylan óvatosan kinyitotta az ajtót, és kiszállt.

– Mrs. Rockwell?

– Igen. Sajnálom, hogy lerohanta a kutya. Nem szokott harapni, legalábbis nem gyakran.

– Ez jó hír – morogta Dylan.

Amíg a férfi elővette a kocsiból a csomagjait, Abby egyre idegesebben ácsorgott a lépcső tetején. Ez az ember idegen, ő pedig most beengedi az otthonába, az életébe. Talán még megállíthatná, mielőtt behozza a holmiját.

Ekkor a férfi a csomagokkal a kezében megfordult, és felnézett Abbyre. Sötét, vizes haja a fejére simulva gözölgött a hidegben. Nem valami kedves az arca, gondolta az asszony, a nadrágjához dörzsölve a tenyerét. Túl sokat megélt, és túl sokat tud ahhoz, hogy kedves legyen. Bolond az a nő, aki beenged egy ilyen férfit az életébe. Ekkor észrevette, hogy a vendég ruhája teljesen átázott, és tiszta sár a cipője.

– Úgy gondolom, ráfér magára egy kávé.

– Az igaz. – Dylan vetett egy pillantást a kutyára, amely a bokája körül szaglászott. – A bekötőút kész mocsár.

– Tudom – felelte Abby kis bocsánatkérő mosollyal, amikor meglátta, hogy a férfi kocsija sem járt jobban, mint ő maga. – Kemény telünk volt.

Dylan mozdulatlanul állt az esőben, és őt figyelte. Felmér engem, gondolta Abby, s zsebre dugta idegesen meg-megrebbenő kezét. Elkötelezte magát a kiadónak, és nem fogja tőlük megkapni, amit szeretne, ha most gyáván megfutamodik.

– Jöjjön be! – indult az ajtó felé.

Dylan most már látta, hogy sötétzöld a szeme, és ha nem tudta volna, hogy lehetetlen, azt mondta volna, hogy félelem tükröződik benne. Az asszony távolról is megállapítható kecsessége közélről még nyilvánvalóbbá vált. Kissé hegyes álla miatt finom vonású arca pikánsan háromszögletűnek látszott. Bőre sápadt volt, szempillája sötét. Vagy mestere a sminkelésnek, vagy nincs kismin kelve egyáltalán. Illatában keveredett az eső szaga és a fa füstjének fanyar illata.

Dylan megállt az ajtóban, hogy lerúgja a cipőjét.

– Nem hiszem, hogy örülne, ha így összejárnám a lakást.

– Igazán figyelmes – nyugtázta Abby. A férfi könnyedén belépett a házba zoknis lábával, miközben az asszony kétségbeesetten kapaszkodott az ajtógombba, s kínosan érezte magát. – Itt hagyhatná egyelőre a csomagjait, és bejöhethet a konyhába. Ott meleg van, gyorsan megszárad a ruhája.

– Remek. – Dylan a ház belsejét ugyanolyan meglepőnek találta, mint a külsejét.

A padló megkopott, fényét elvesztette rég. A lépcső mellett, egy kis asztalon suta papírvirág állt, nyilvánvalóan egy gyermek keze munkája. Ahogy haladtak a konyha felé, Abby megszokott mozdulattal lehajolt két kis ürühás műanyag emberkéért, s ugyanazzal a lendülettel ment is tovább.

– New Yorktól vezetett ideig?

– Igen.

– Nem lehetett valami kellemes az út ebben az időben.

– Nem.